К. 42, 15 [XI] 1.

Язикословни бѣлѣжки.

1) **дата** вм. дента или дат. род. сърбизъм е. —— **сва** стр. вса, ист. 'са, нѣкои мислят че и това е сърбизъм, но не е а е размѣстване и отпущане на буква в, тая формата по размѣстване то е по обикновенна в' Зап. Бълг. чуе се и в' Македония по нѣкога, срѣща се твърдѣ рѣдко и в' горното нарѣчие. За това нѣкои писатели сѫ на мнѣние да се задържи в-то по старата форма в' писменний язик, и който ще да го отпуща, който ще да го размѣстя. Ние тукъ бихми дали глас за да се задържи, защото и в' ист. Бълг. твърдѣ рѣдко но чуе се по нѣкога в' хосвенни тѣ падежи и нарѣчията, като **съвсѣм** и **освѣн**, макар че по-общо е **съсѣм**, **'сѣм** **осѣн** вм. освѣн. Но пак мисля че трѣба и в' писменний язик да се слѣдува болшинството от цѣлокупното население. освѣн ако се приеме тук там да се прави жертва на благогласето, коя от строгитѣ пра необходима за благогласето. — **войскя** вмѣсто войска, така и дѣвойкя, свиркя, Анкя, майкя и механа и механя вм. механа, свойствено на Запад на бълг, срѣща се обаче в нѣкои планински мѣста и в' ист. България. — **вечъи**, вечи вешки от вѣжки и вѣжди. южно вѣжди. —— пѣсента под № е записана в' Кюстендилско краище прѣди 5 год. Аз я видѣх печатана у Милоевича като сръбска пѣсен от Врански округ мислим но в' моят прѣпис се вижда нѣкак по хубава. Милоевич казва че тая пѣсен напомнева събитията по тия мѣста на 1230 между сърбитѣ и българитѣ.

2) **са** мѣстоим. старо ся, изговаря **са** както са в' ист. и юго ист България а в' Запад и гого Западна като се подобритѣ и по-вѣщи тѣ наши писатели са приели да пишат се, както по съотвѣтно на другитѣ случаи с' я то. Ние пишахми отпонапрѣд ся, че тогда го произнасят кой както иска; така е задържано и в' прѣв. на св. Писание. Но напослѣдък и ние приехми се, употрѣбявано в' бесѣдний на се и са е почти на равно в' бесѣднитѣ. Които постоянствуват за са имат само това право, че като за писменно нарѣчие са е приело източното, то и сѫ трѣба да се пише са, както се изговаря в' ист. България, а не както в' Западна. Но на сторед състоянието в' което се намира още писменний ни язик то не е толкоз важно. —— **малачки**, вм. маленки, и чки. чуе се маленки, тъй що по-пра трѣба да се пише и така маленки, както пишем и изговарями мале и мала, които сѫ от истий корен малий, меншний или мъний —— **Вземат** изговаря се земат като се отпуща в-то, но нѣкои сѫ на мнѣние да се задържи в-то, защото в' други нѣкои случаи се чува, по съвзех са свзе(ма изява. Земат, а още в' нѣкои мѣста на Запад в'то се прѣвраща на у и ю, узе и юзе, но аз мисля че благогласето трѣба да бѫде мѣрило и правило в' такива не точно опрѣдѣлени случаи. —— **моми** дат. ед. вмѣсто моми, това е обикновено в' пѣснитѣ. —— **фъркам** мисля да е от въргам, което се чува още по нѣкои мѣста, както в' Ст. Загора, а в' другитѣ мѣста на ист. България се зѣмеено на фърлям, а въргам засилено в' фъркам е приело значението на лѣтя. В' такъв случай като нова дума аз приемам да се пише фъркам а не хвъркам или въркам, и то в' този случай само а не и в' други случаи дѣто се чуе ф а в' чистий корен е в или хв, като влизам, влѣзе, вятър, хвала, хванѫ, хващам, а не флизам, флѣзе, фятър, фала, фтиче, фраща. В' такива случаи трѣба да се придържами повече у етимологията и само в' нея зва-